CRINUL MISTIC

X. 1942

D. KARNABATT

3769

Crinul Mistic

VERSURI

Magnificat... – «Laude» Franciscane –
Ode Medievale

V R E M E A

DE ACELAŞI AUTOR :

CRINI ALBI — Versuri

OPALE ŞI RUBINE — Versuri

POEMELE VISULUI — Versuri

HARPEGII — Versuri

CRINI ALBI ŞI ROŞII — Versuri

MOZAIC BYZANTIN (plachetă)

RUSIA IN FAŢA CUGETAREI ROMANEŞTI
esseu istorico-politic.

SFANTUL FRANCISC DIN ASSISI ŞI SPIRITUL FRANCISCAN — esseu de istorie, religie şi artă

APARE :

AMINTIRILE UNUI OM DE PRISOS (Editura „Curentul").

IN PREPARARE

CARTEA VIEŢII SFANTULUI ANTON AL PADOVEI

3769

MAGNIFICAT...

Regina florilor de nufăr

Tu, mama celor care sufăr,
Indurerată Maică-a Domnului Hristos,
Mai albă decât florile de nufăr,
Primeşte un potir de lacrimi ca prinos.

Sunt lacrimi grele ca păcatul,
Ce l-am făcut fără să ştiu,
Fără să vroi... Şi-acu pe patul
Durerilor, nici mort, nici viu,

Intind spre Tine mâini de disperare,
Căci gândurile negre mă 'mpresor
Ca val şi val de furioasă mare :
— Pierdutul apei călător —

Ca negrii corbi ce dau târcoale
Celei din urmă agonii.
Tu ţii Copilul Sfânt în poale ;
Gândeşte-te la alţi copii,

Copii bătrâni ce plâng şi sufăr,
Ce nu trăesc şi nici nu mor ;
Regina florilor de nufăr,
Intinde-ne o mână de-ajutor !

Vorbeşte, Doamne, sufletului meu...

Vorbeşte, Doamne, sufletului meu
In clipe de tristeţe şi singurătate.
Sub cruce sufletu-mi se-abate,
Purtând pe umeri-i păcatul greu.

Vorbeşte, Doamne, cum vorbeai cu 'nvăţăceii,
Cu Marta şi Maria din Magdala,
Şi lasă să-ţi sărut sandala,
Păscând alăturea cu mieluşeii.

Mă'nchin și plâng, mă rog mereu,
Mă chinuie enigme multe,
Dar sufletu-mi vrea să te-asculte:
Vorbește, Doamne, sufletului meu!

Rugăciune Sfintei Fecioare

Ai milă prea sfântă Maria
De lumile de-acum.
Se sbat între ruini şi fum,
Ne prăbuşe în sânge-urgia.

Noi am greşit! Noi am greşit!
Păcatul nostru-i greu şi mare,
Dar, maică sfântă, îndurare!
De Fiu-ţi scump şi prea iubit,

Te roagă Maică pentru noi,

Cei păcătoşi şi plini de tină.

Ne'nvălue 'n a Ta lumină !

Ne mântue din rele şi ràzboi.

Regina Cerului

Regina cerului, curată,
Purtând o mantie de in,
Tu ești mai albă ca un crin,
Fără de umbră, fără pată.

Prin albăstrimele de nori,
Tu porți pe frunte-o diademă,
Având bătută ca o stemă
Luceafărul în revărsat de zori.

Când stai pe Tron în vis pierdută,
O Maică sfântă și Fecioară,
Un stol de îngeri te'mpresoară,
Cântând voios din alăută.

La Tronu-ți sfânt, Măria Ta,
Eu stau cu fruntea trist plecată,
Regina cerului, curată.
Hosnah ! Hosnah ! Hosnah !

Domniţa crinului curat

Domniţă-a crinului curat,
Fecioară, albă'ntre fecioare ;
Potir de aur, nestemat,
Plin de arome-îmbătătoare !

Vedenie de rugăciuni,
Domniţă-a crinului curat.
Minune clară 'ntre minuni,
Când treci prin visu-mi înstelat,

In închinări dus și pierdut
Cu capul la pământ plecat,
Domniță-a crinului curat,
Eu urma poalei îți sărut...

Regina Raiului

Regina raiului, regină,
Când treci pe câmpul plin de flori,
In faţa-ţi îngerii se 'nchină,
Cântând din harpe şi viori.

Regina harului sfânt plină,
Făptura Ta e un potir,
In care mâna cea divină
Turnă parfum de trandafir,

Când treci cu zâmbetul de fată,
Lăsând în urmă flori și flori,
Tot paradisul se îmbată
De-ai fericirilor fiori.

Regina raiului, regină!

Domnița rozelor din cer

Domnița rozelor din cer,
A rozei albe de ninsoare,
Fecioară sfântă-între fecioare,
Potir divin și giuvaer

In mâna Tatălui ceresc,
Tu ești podoabă'n Paradis;
Tu ești cântarea unui vis.
Sunt fiul tău și te iubesc.

Rugăciune lui Isus

O, drumul nostru, al tuturor, Isus!
Ești sfânt și mare 'n a ta dramă!
Te puse veșnicia 'n aurită ramă
Și te-așează în ceruri, sus.

Mai sus de oameni și pământ. Mai sus!
Alăturea de Tatăl și Fecioara
Purtând în sânu-i virginal comoara.
O, Domnul nostru-al tuturor, Isus,

Intinde mâna ta curată către noi,

Ne mângâie pe suflet și pe frunte.

Mai predică-ne de pe munte,

Și spală-ne de sânge și noroi.

Revărsat de zori

E noapte neagră, grea.
Pe cer nici-o spărtură
Prin care să se uite-o stea,
Să cadă dintr'o rază-o picătură.

Dar, Doamne, eu te simt în mine.
Te-aprinzi în sufletu-mi ca lumânarea
E mică, dar e plină de lumine,
Apoi se face învăpăiarea

De aur și scântei divine.

Afar'e noapte grea și nori.

Dar, Doamne, când Te simt în mine,

In sufletu-mi e revărsat de zori.

Cântărețul către Dumnezeu

Iți mulțumesc, o, Doamne, că-ai fost prea bun cu mine.
Părinte milostiv! Părinte-ocrotitor!
Când mă gândesc în urmă, o, Doamne, mă'nfior,
Din ce dezastre, Doamne, scăpai numai prin Tine!

In templul poeziei sunt cântăreț în strană.
Puteam să fiu un vameș, un fariseu, călău,
Tâlharul de pe cruce, puteam să fiu mai rău:
Un Juda, ce înfige, furiș, pumnalu 'n rană.

Eu sunt un biet țârcovnic în templul poeziei.
Țin isonul lui Dante și-al Domnului Isus.
Dar, luat câte-odată de ritmul liturghiei,
Mă'nalț și cânt în stranà cu îngerii de sus.

Pribegire lirică

Mi-am pus versurile'n cufăr
Şi am pornit hai-hui.
Pe drumurile nimănui.
Să uit ce-a fost... să uit ce sufăr.

O, Doamne, lumea e-o minune,
Dar oamenii sunt răi,
Plini de păcate, nătărăi,
Făcând din viaţă o ghenune.

Tu ai făcut și lebăda și crinul.
Pe ape-ai pus ninsorile de nufăr
Și pasări albe... dar eu sufăr :
Băui vieții până 'n fund veninul.

O, lumea Ta e poezie,
Joc de culoare, ritm, parfum !
Plecat pe drum, ascult acum
Universala melodie,

Țâșnind din mii și mii de strune,
Din ale apelor susure,
Cântând cu orga din pădure.
Intreaga fire e o rugăciune.

Eu sunt o biată frunză 'n vânt !
Dar cu pădurea și cu marea,
Cu sorii și cu înstelarea
Mărirea Ta din strune-o cânt.

Bine-cuvântarea lui Isus

Când, colindând prin lume, Doamne sfânt,
Vorbind cu cei săraci şi cu copiii
De bucuriile Impărăţiii
Călcat-ai şi pe-acest pământ.

Sfios şi pe furiş
Te-ai strecurat într'o biserică din sat.
Şi la icoane ai îngenunchiat.
Dar toţi în juru-Ţi Te priveau chiorâş.

Doar un copil cu păr vâlvoi,
Când ridică ochii în sus,
Strigă voios: O, Doamne. E Isus !
Părinte. Iată-L între noi !

Părintele-a rămas uimit.
Dar, Domnul, bine-cuvântând
Copilul ce-a rămas pe gând,
S'a dus, așa cum a venit...

„Vino cu mine!"

— Vino cu mine! Imi spuse Domnul meu Isus
Curgea bălae miere 'n al lui grai.
In ochi îi licăreau isvoarele din Rai.
Și după El m'am dus.

Urcai cu El într'un amurg Calvarul.
Pe cruce'n sânge își dădu sfârșitul.
De dramă se cutremură tot infinitul
Și lumea se făcu ca varul.

Dar, a 'nviat din morţi a treia zi.
Spre ceruri s'a 'nălţat în purpură şi fală:
In cer şi pe pământ era o bucurie triumfală,
O viaţă nouă 'nmuguri.

Am coborît cu El în epoca medievală.
Noroadele I-i eşeau în drumu-I presărându-i flori
Ii înălţau biserici cu turle până'n nori.
Cântam în cor cu îngerii veniţi din cer năvală.

Dar drumul nostru astăzi închis e de urzici
Şi oamenii nu s'au făcuţ ca mieii.
Te-or răstigni iar fariseii
...Hai, Doamne să plecăm de-aici!

Luna Sfintei Marii

E Mai ! E luna prea curatei-Mai !
Intreaga fire e un rai
De cântece şi-albastre vise
Din vremea când Adam şi Eva nu păcătuise.
O viorea, cu ochi de fată,
Sfios spre Maica Sfântă cu privirea cată.
Şi ghioceii albi de nevinovăţie
Se'nşiră la poalele Sfintei Marie.
Pe câmpuri mieii 'n cinstea-I behăesc.

Şi liliacul şi salcâmul în cinstea-I înfloresc.
Un fir de fân ridică vârful în senin
Şi toate spicele de fân în slava-I se închin
Iar gâzele răspund: Amin.
Şi fluturii dansând în stol, zglobii,
Aduc prinosul lor Sfintei Marii.
In colivie sburdă şi cântă'n cinstea-I un sticlete
. . . . . .
Poete!
Instrună lira de avânt şi armonie
Şi cântă-i prea mărirea: Marie! Pururea Marie!

Regina Bunătății

Cu degete imaculate,
O, Maică Sfântă și Fecioară;
Din înălțimi asupra-ne coboară
Un dram din marea-ți bunătate.

Durerea Ta este prea mare,
Mai mare însă a Ta iubire,
Mai delicată în simțire
Decât mimosa'n înserare.

In iadul lumii de noroi,

De patimă și de păcat,

Atâți nevinovați se sbat !...

— Te roagă Maică pentru noi !

„LAUDE" FRANCISCANE

Întâlnirea cu Isus

Rugându-mă ast' noapte, Domnul Dumnezeu mi-a spus :

— N'ai cunoscut pe fiul meu Isus ?

In drumu-ți, tu nu l-ai văzut ?

L-au cunoscut

Cei simpli și cei buni,

Toți visătorii și poeții,

Infrânții vieții

Și geniile, mari nebuni.

— O, Doamne, iartă-mă, eu l-am văzut.
Era într'o 'nserare a zilelor de-apoi.
Eram doar amândoi.
În depărtări murise al vremilor tumult,
Şi lumea 'ntreagă par'că murise de demult.
Venea, purtându-şi crucea 'n spate,
In infinit şi în eternitate.

Şi cum venea, eu l-am văzut căzând
Ca sub povara unui gând.
Sfios de El m'apropiai
Şi-l ajutai
Să se ridice'n sus
Pe Fiul Tău, Isus.
Mi-a mulţumit, m'a bine-cuvântat cuminte
Apoi trecu 'nainte,
Ducându-şi crucea'n spate
In infinit şi în eternitate.

San Francesco

— O, Doamne, iartă-mă, dar eu l-am mai văzut odată !
Era într'o cetate minunată
Pe coastele unei colini,
Cu catedrale, ziduri albe şi măslini,
Având pe poale mii de flori cusute.
Era prin anul una mie şi trei sute
L-am revăzut: un tânăr palid şi subţire.
Spunea că este al Sărăciei mire

Şi, proslăvind mireasa ca Domniţă,
Spunea că e de cea mai strălucită spiţă.
Cea mai frumoasă şi bogată
Din câte-au fost vre-odată.
Apoi, a coborît la vale ;
Un stol de fluturi şi albine i-a eşit în cale,
Ca vestitori din Rai.
El le-a vorbit şi ei s'au înţeles în grai.
Apoi îl văd, aşa cum şi Tu îl vezi,
Oprindu-se pe marginea unei livezi,
Scăldată'n aurul amurgului de soare.
De-odată un pâlc de pasări sburătoare
S'au strâns în jur bătând din aripioare.
Şi, ciripind şi vesele săltând
Se aşezară rând, pe rând
Pe umeri-i şi la picioare.
Le-a alintat, le-a sărutat şi le-a vorbit în al lor grai.
Şi, ridicându-şi mâinele spre Tine'n Rai,
Le-a bine-cuvântat în rugăciune.
M'apropiaiu de marea lui minune.
Şi, pipăindu-şi zdrenţuitul strai,

Il întrebai :

— O, Doamne. eu Te-am mai văzut !

O, Doamne, noi ne-am cunoscut,

In clipa când erai să cazi..·

Nu te numiai Isus ?

— Sunt San Francesco azi ! mi-a spus.

..·Şi prin măslini s'a dus !

Míla de sărací

De cel sărac, o Doamne-ai milă!
Eu îl cunosc; poet ori salahor,
Ori vagabond și cerșetor
Au suflet gingaș de zambilă,

Pe care vântu-o poate frânge.
Sudoarea frunții lui nu dă rod.
Cântarea vieții lui e un prohod
Și pâinea ce-o câștigă-o plânge.

Şi păsările zării au cămin
De pae şi căldură.
O, Doamne sfinte, Te îndură,
Când semenul e-atâta de hain,

Ai milă de poet, de cerşetor,
De cei înveşmântaţi în zdrenţe şi noroi,
De cei flămânzi şi de cei goi.
Ai milă de durerea tutulor !

De cel stingher şi fără şatră,
Sbătându-se 'ntre azi şi mâine.
Tu fă pomana codrului de pâine.
Şi-aprinde seara, ca tăciune, o stea în vatră.

Intrarea lui Isus

Intrând pe porţile unei cetăţi barbare.
Primarul, un unchiaş cuminte,
Evlavios, Ţi-eşi 'nainte,
Purtând pe-o tavă de argint pâine şi sare.

In fruntea oştii-un căpitan vestit,
Trăgând viteaza sabie din teacă,
Smerit în faţa Ta se pleacă.
Din turle, buciumele Iţi urau un „bun sosit".

Apoi, învățătorul, mare cărturar
Ținu o cuvântare plină de înțelepciune,
In care proslăvea a Ta minune,
Când te 'nălțași de pe Calvar.

Pornirăm la biserică în turmă.
Și preotul, cu pletele patriarhale,
Sluji o rugăciune'n cinstea Prea Măriei Tale.
Și ne-am rugat lui Dumnezeu, cu toții, 'n urmă.

Și ne-am rugat lui Dumnezeu.
Părintele-Ți ceresc...
O, toate astea le-am văzut și eu.
De-aceea le și povestesc.

Rugă pentru cei goi

Miloasa iarnă 'nveşmântată'n vată
Ce despoiase toamna pe câmpie,
Cald să ţie
Sămânţii'n ţarină 'ngropată.

Şi câinelui, ce stă de pază 'n cuşcă,
Îi dete-o blană grea, stufoasă
Să 'nfrunte iarna viscoloasă.
E bun: el latră, dar nu muşcă.

De-aï pajiștilor crini plăpânzi,

De-a cerurilor sburătoare,

Tu ai o grijă-ocrotitoare.

Ai milă, Doamne, și de cei flămânzi.

De ziua Sântei Mării

De ziua Ta, fecioară sfântă,
Curată maică-a Domnului Hristos,
Spre tronu-ţi sufletu-mi se-avântă.
Şi inspirat, ca harfa cântă
Imn de mărire şi prinos.

Cules-am astăzi din răzoare
Cea mai smerită floare,
Stropită'n rouă de mărgăritar,

Şi ţi-am adus-o la altar.

Aprins'am la icoană-o lumânare,

La fel de albă ca şi fruntea-ţi de visare.

Ingenunchiat, la Tine mă rugai,

Cu sufletul şi ochii 'n Rai.

Tot Raiul tresăltă de bucurii.

E ziua mare-a Sântei Marii!

Văzui cum serafimii, venind din depărtări în cete,

Cântau din alăute şi trompete.

Şi heruvimii din viori.

Veneau fecioarele neprihănite purtând în mână albe flori,

Veneau şi stoluri de copii

Cu bucle aurii.

Văzui priveliştea divină cum în extaz mi s'arăta

Isus, cu dragoste duioasă cum sfânta mână 'ţi săruta.

Iar tu pe frunte îl sărutai

Şi Dumnezu, tronând în Rai,

Vă bine-cuvânta.

Şi lumile de bucurie se umplură.

Se duse patima, se duse ura.

Şi oamenii se refăcură fraţi din nou.

Şi universul tresăltă de-al fericirilor ecou,

Când serafimi cântau prelung în cete

Din alăute şi trompete

Şi heruvimii din viori

Şi cerul peste lume ploua cu flori şi flori.

Vecinul meu Isus

Odată, rătăcind pe-al drumului vis van
Am poposit în tinda unui han.
Ploua şi frig era afară...
— Hangiule, dă-mi o camară !
— Nu am decât un pat !
Mi-a spus hangiul supărat.
Eu am intrat.
Alături sta un tânăr visător,
Cu ochii albaştri de isvor
Şi chipul inspirat

— O, spune-mi, cine eşti, vecine ?

— Eu sunt un vagabond ca tine

Şi mă numesc Isus.

— Isus ? Am auzit odată de ăst nume

Dar ce mai cauţi azi în lume ?

— Eu îmi urmez menirea.

Desculţ mă duc din sat în sat

Şi predic tutulor iubirea.

— Şi până-acum Tu nu eşti împărat ?

— Unde mă duc îşi bat de mine joc mai toţi.

Odată m'au crucificat.

— Şi ?..

— Cum vezi, am înviat din morţi.

— Şi-acum ?

— Mă duc 'nainte pe-al meu drum

Şi predic tutulor iubirea,

Căci asta mi-e menirea.

— Vecinul meu, eşti un erou,

Dar oamenii Te-or răstigni din nou

Şi te-or acoperi cu hulă şi noroi...

...Şi cum se stinse lumânarea, am adormit alături amândoi...

Intrarea în Ierusalim

Era în ziua sfântă de Florii,
Şi eu eram printre copii,
— Stol de băeţi şi pâlc de fete —
Să'ntâmpine pe fiul Domnului, Hristos.
Ţineam în mână-un palm frumos.
Şi palmi ţinea în mână fiecare,
Eşindu-i în întâmpinare.
Era atâta voioşie în cetate,
Cântau atâtea pasări minunate!

Şi florile se deşteptau din somn,
Să vadă de pe ziduri sosind al lumii Domn,
Invăluit în nimb de soare.
Femeile-întindeau covoare
Şi pânze mari de in
Şi risipeau crengi de măslin.
Norodul tot era în sărbătoare.
Doi îngeri au deschis de-odată
Poarta cetăţii ferecată.
Şi în pervazu-i de rugină
Văzui năluca de lumină,
Văzui minunea de nespus,
Văzui făptura Domnului Isus;
Intr'o serafică-arătare.
Venea pe-un măgăruş călare,
El Domnul lumilor şi-al tutulor.
„Hosanah" strigau cu toţii 'n cor.
'Nălţam în mâini ramuri de palmi,
Ingenunchiam cântând cu toţii psalmi,
Cutremuraţi de bucurie:
El a venit, Acel ce va să vie!

Hosanah ! Hosanah ! Hosanah !

Astfel Isus înainta,

Mergând pe-al florilor chilim

In templul din Ierusalim.

Hosanah ! Hosanah ! Hosanah !

De fericire şi lumină ochii am închis.

Isus trecu pe lângă mine ca 'ntr'un vis.

Spovedania Surorii

O, maică stareță, s'a întâmplat
Azi dimineață o minune.
De teamă nu'ndrăznesc a-ți spune:
O fi cumva mare păcat.
Pornii din mânăstire la pădure,
Ca să culeg pentru altar răsure
Și florile cele mai bune
Icoanei Maichii Domnului să fac cunune.
Pădurea-avea un tainic grai.

Prin frunze păsările cântau ca'n Rai
Şi căprioarele treceau sfioase pe cărare.
Părea un vis, o îngerească arătare.
Simţii un răcoros fior.
Prin trestii licărea un ochiu de apă, un isvor.
M'apropiai ca'n rugăciune.
O, maică sfântă, ce minune !
O, maică sfântă, cum să-ţi spui,
Când mă uitai în apă, eu, chipul Domnului văzui!

A fost într'adevăr, minune ?
O, maică sfântă, rogu-te, a-mi spune.
Ori, poate-a fost mare păcat
Tot ce s'a întâmplat.

Spovedania celui păcătos

E clipa grea-a spovedirii.
O, Doamne, rogu-te, ascultă glasul pocăirii,
Unui copil bătrân plin de păcate
Atât de grele și de vinovate.

In lume, Doamne, eu n'am făcut decât la stihuri,
Pe care oamenii de treabă, cu drept cuvânt, le-au
socotit nimicuri

Și fapta unui pierde-vară,

Când caii pasc și boii ară.

Pe când furnica, din zorii zilei până seara adună,

Eu n'am făcut decât să cânt sub năluciri de lună. -

Intreaga lume pentru mine a fost închisă

In forma slovii și în foaia scrisă :

Ferestre larg deschise

Prin care oameni și făpturi se arătau ca'n vise.

Crezând că-apuc de poale veșnicia.

Am mâzgălit cu violet hârtia.

De aceea, Doamne, eu n'am fost bun să fac nimic

Decât, tot ce-au făcut acei de treabă să le stric.

De-aceea, Doamne, fost'am omul de prisos.

Dar, Doamne, pururi am iubit pe fiul Tău, Isus Hristos,

Iar mama mea, a fost Sfânta Maria,

Ce m'a lăptat cu poezia.

Iar, Tatăl, cel de la 'nceput, de-apururea, mereu

Ai fost Tu, Doamne Dumnezeu !

Sfânta Clara

A fost o fată roză şi bălae,
Aşa cum este o văpae
Din răsărit de soare,
Brodând cu degetele de sidef
Pe-atlazu' albastru de gherghef
Imaginea unei Madone visătoare.
Dar în al lucrului popas,
Când soarele îşi lua un bun rămas,
Umplând cu aur pânza de atlaz,

Văzu cu ochii în extaz,

Cum începu ca să-i vorbească de-odată,

Madona minunată,

Brodată 'n fire de-aur pe gherghef,

De degetele de sidef.

A fost o vreme de minune,

Când albele fecioare 'n rugăciune,

Brodau madone visătoare,

Madone vorbitoare...

Răsplata cea mare

Era pe vremea de poveste, totuși de adevăr și de
minune,
Când Dumnezeu și Sfântu Petru colindau prin lume
Și stau cu oamenii la sfat.
Odată, toamna rece, pe'nserat
Au nimerit la casa unui țăran chiabur.
Tot ce vedeai, jur împrejur,
Hambare pline, turme și cirezi
Era averea lui — să vezi și să nu crezi.

Cum se făcuse frig și vremea era rea,

Drumeții se rugară să le dea

Un adăpost măcar pe fân în staul, lângă boi.

Să treacă noaptea de nevoi.

— Măi, oameni buni, vedeți-vă de drum !

Ce, altă treabă n'am acum !

Eu să primesc în adăpost

Pe niște oameni fără nici un rost,

Doi cerșetori pribegi,

Ce poate cine știe ce-au făcut în drum. Mai știu și eu!

— Ei, Sfinte Petre, înțelegi ?

A spus atuncea bunul Dumnezeu.

...Și și-au văzut de drum.

Dintr'un bordeiu ieșea un fir de fum,

Dintr'un bordei sărac de trestie și lut.

Sfios, drumeții la poartă au bătut.

— Intrați ! Intrați ! le spuse-un glas frățesc.

Eu bucuros în casa mea primesc

Pe toți ce bat la poartă. Intrați și voe bună !

...Și Dumnezeu și Sfântu Petru intrară împreună.

Pe-o laviță un om stingher
Se ospăta și se ruga la cer.
Și ospățul era bogat :
Un codru de mălai uscat.
— Poftiți ! Poftiți ! Și poftă bună
Ne-om ospăta cu toții împreună
Și vom dormi cu toții 'n casa mea
Acum și pururea.
S'au ospătat tus-trei și s'au culcat tus-trei
Alături în bordei.

Din zorii zilei drumeții și-au văzut de drum
— Ei, Sfinte Petre, ce mai zici acum ?
Rostii de-odată bunul Dumnezeu.
Acum e rândul meu,
E rândul nostru a-i da răsplata ce i se cuvine
Acestui om de treabă și de bine,
Ce ne primi cu-atâta bucurie
In bordeiașul lui de lucie-sărăcie.
In ziua mare de apoi,
Când va veni și el la noi,

Cerşind culcuş şi adăpostire,

Tu să-l primeşti frăţeşte cu iubire,

Să-i dai cămara cea mai bună 'n Rai,

Şi tot ce-i trebue pentru cerescul trai.

Grădina cu îngeri

Azi noapte, am ascultat în singuratica grădină
Cum îngerii cântau din harfe în surdină
Prin stufuri de măslini.
Grădina era albă de mâinile de crini,
Cădelnițând spre zare,
Când ceru-albastru, vast potir,
Vărsa ploaia de stele, de-argint și de safir.
Și îngerii cântau, cântau sub luna plină
Din harfe în surdină.

Uimit atuncea, tremurând, mi-am zis:
O, Doamne, e un vis ?
E noaptea Umbriană cu năluciri și cu păreri ?
Dar, eu par'că-am murit mai eri.
Un înger bun, ori din greșeală
— Și îngerii ca oamenii se'nșeală —
M'a dus de-a-dreptu'n Paradis.
Acolo totul e albastru ca în vis.
Sunt lunci de flori cu fluturi și albine.
Sub crengile de poame pline,
De poame de-aur și privighetori
Stau sfinții, inspirații, poeții visători
Și îngerii în stoluri cântă'n cor
Strunându-și cântul lor
Pe coarda harfelor divine
In tremollo și în surdine.
Pe-o pajiște de crini, mai sus,
Văzui pe Maica Domnului Isus,
Purtând în blonda ei cosiță
Cununa florilor de lămâiță.
Și îngerii cântau din harfele divine

In tremollo și în surdine.

O, nu știu de cum-va a fost un vis.

Dar, Doamne, știu că-am fost în Paradis,

In noaptea de minune din grădină,

Când îngerii cântau din harfe în surdină,

Prin stufuri de măslini,

Cădelnițați de albe mâini de crin

Mulţumire lui Dumnezeu

Iţi mulţumesc, o Doamne, că m'ai făcut atât de mic,
Cum e un spic
De fân,
Dar, m'ai crescut la bine-cuvântatu-ţi sân.
Iţi mulţumesc, o, Doamne, că m'ai făcut sărac,
Aşa cum este un harac
In bogăţia unei vii.
Iţi mulţumesc, o, Doamne, că m'ai făcut printre copii
Cel mai supus,

Venind la poala lui Isus,

La părintească lui chemare

Cum vine-un mielușel.

M'am dus și eu în turmă după El

Și de-am rămas în urmă

De turmă,

L'aștept să vină iarăși printre noi.

In ziua mare de apoi

Cu toții înainte-I să ieșim

Când va intra în noul Ierusalim.

Și dintre toți, o, Doamne, să-mi dai marea cinstire,

Să duc eu de căpăstru asinul, la venire.

Gazda cea bună

Aseară, 'n odăiţa noastră stam la cină.
Văzui de-odată în pervazul uşii o lumină,
Şi în lumină chipul Domnului Isus.
Căzurăm în genunchi...
— Vă rog, vă ridicaţi cu toţii sus!
Ne-a spus atunci Domnul Isus
Cu vocea lui blajină.
Ingăduiţi să stau si Eu cu voi la cină.
— O, Doamne, câtă fericire! O, Doamne, Te rugăm
să şezi

In capul mesii, unde crezi,
Aşa cum stai cu-apostolii la cină.
Noi vom mânca din mâna Ta lumină.
— O, fraţii mei, vă cer iertare.
Vin de demult, eu vin din depărtare.
Sunt obosit, sunt plin de praf şi de noroi,
De-aceia caut adăpost la voi.
— O, Doamne, câtă fericire şi cât bine
Pentru un om sărac ca mine !
— Eu m'am oprit, întâi, din întâmplare
La porţile unui palat
Şi m'am rugat
Să-mi dea din ospăţul cel mare
O fărămiţă de mâncare.
Ce să vă spun, m'au alungat
Cum se goneşte un lepros.
— Pe Tine Doamne ! Pe Isus Hristos !
O, Doamne, Te rugăm să mâi la noi.
'Om împărţi şi bucurie şi nevoi.
Şi 'om trăi de azi pe mâine,
'Om împărţi codrul de pâine

Cum ai trăit printre Judei,

Printre discipoli şi învăţăcei.

Căci tutulor Tu ne-ai dat bine-cuvântarea.

Vom împărţi cu toţii lumânarea

Şi'n colţul de culcuşi

Noi vom dormi în visuri fericite duşi,

Căci tutulor Tu ne-ai dat bine-cuvântarea.

O, Doamne, Te rugăm la noi să mâi.

Avem c singură camară 'n prăbuşire,

Un singur căpătâi,

Le-om împărţi ca o frăţească moştenire..

O, Doamne, Te rugăm la noi să mâi...

Trecură ani, trecură veşnicii !

Trecură valuri din cei vii !

Şi într'o zi bătu la porţile din Rai

Un om aproape fără strai.

Şi cum bătea, aşa smerit,

De-odată Sfântu Petru l-a zărit

Şi porţile larg s'au deschis.

— Te rog... Te rog, poftim în Paradis !

Iar Domnul nostru Isus Hristos

Din Tron s'a coborît de-odată jos :

— O, vin, o vin l'a noastră cină !

Mâncarea noastră toată e lumină.

In capul mesii şade bunul Dumnezeu.

E Tatăl meu

Alăturea stă Sfânta Maria,

E maica mea, e duioşia.

Iar tu, vei sta cum se cuvine,

Alăturea de mine.

Câinele meu Lăbuş

Nu ştiu când voiu muri ! O, Doamne, cine ştie
Când va muri, afar' de Tine ?
Toţi doftorii grozavi în medicine
Nu ştiu că poţi muri din vis şi poezie.
Dar, Doamne, nu lăsa orfan
Căţelul meu. Eu l-am cules de pe-un maidan,
Cu inima de bucurie plină,
Cum aşi culege primăvara o viorică din grădină
Şi l-am crescut, cu-ai duioşiilor fiori,
Ca pe-un copil din flori.

Acuma e ceva mai măricel,

Şi eu sunt lumea întreagă pentru el.

Când îl mângâi, cu ochii lui de aur şi agate

Se uită 'n ochii mei cu atâta bunătate !

Noi ne'nţelegem şi la tristeţe şi la glume !

Ce-ar face, fără mine, căţelul meu în lume ?

In lumea asta de rele şi de lut,

Nimic nu e mai trist ca un căţel ori un poet pierdut...

Un frate mai mare

In înserarea de melancolie și de scrum
Văzui la capătul de drum
Un înger obosit,
Cum se-odihnea pe-o piatră de puț secat și părăsit.
Un meșter mistic îi săpase cu dalta chipu 'n lemn.
Sărutul Judei îi lăsase în colțul gurii un amarnic
semn.
Din părul răsvrătit cădeau scaeți și spini.
El nu ținea în mână mănunchiul alb de crini,

Ci un toiag uscat dintr'un harac.

Veşmântul lui era sărac

Cu pulbere şi cu noroi uscat în stropi.

Venea din drum îndepărtat şi plin de gropi.

Venea de veacuri şi era uitat în drum,

In înserarea de melancolie şi de scrum.

Cum se-odihnea zdrobit de munci,

Sfios îl întrebai atunci :

— O, frate-al meu, o frate sfânt de unde vii ?

— Din ale Domnului câmpii.

Eu am arat,

Eu am săpat

Şi-am semănat,

Dar toamna n'am putut nimic culege..

— O, frate-al meu, o frate sfânt, eu sunt nebunul care te'nţelege.

O, frate al meu... şi'ngenunchiat i-am sărutat

Picioarele de pulbere şi sânge închegat...

Cântarea Fericirilor

Fiţi fericiţi voi cei săraci, voi cei
Săraci cu duhul ca bieţii mieluşei,
Păscând în a Bisericei grădină,
Cu sufletul şi ochii de lumină.
Fiţi fericiţi, voi cei săraci de-ale lumii bunătăţi,
Cerşind la poarta marilor cetăţi.
Neprihăniţii crini ai câmpului fără de grijă cresc ;
Mai e veşmânt frumos, ca-al lor veşmânt împărătesc?
Şi păsările cerului trăesc fără de bogăţii,

Şi fericite ciugulesc din ale Domnului câmpii.

Dormind cu capul pe-un bolovan

— Perna de puf şi de mătase a omului sărman —

Vedeţi în somn, vedeţi în vis

Minunile din Paradis.

La căpătâiul vostru de sărmani şi goi

Veghează-un înger — şi el sărac ca voi..

Psalm

O, Doamne !

Așa cum sunt, îți mulțumesc că m'ai făcut.

Sunt plămădit din lut

Și din noroi,

Atuncea ce mirare, apoi,

Că viața mea e plină de păcate ?

O, crinii albi se'nalță'n castitate

Cu rădăcinile 'n noroi...

Drumeţii Vieţii

Pe drumurile vieţii şi drumeţii călători
Porniseră din zori.
Şi s'au tot dus drumeţii
Pe drumurile vieţii.
Şi pentru unii calea e un chilim de flori,
Stropit cu albăstrele, cu diamante, ori
Cu roze ce se mişcă în unde de lumine,
Brodate'n stol de fluturi şi aur de albine.
Iar, pentru alţii calea e un calvar râpos,

In care ghimpii intră în carne până'n os.
Decorativa floare e sângerânda rană
A celui care cade, cerşind în van pomană
Naturei, care 'nchide
Priviri nepăsătoare sub genele splendide.
Târziu, sub cer de fum,
Drumeţii se 'ntâlniră la capătul de drum,
Ce dă în nopţi de smoală.
Şi plânseră drumeţii, când se priviră, cum
Cu toţi soseau acolo cu mâna tristă, goală.

Cronica de Moș Ajun

O, Moș Ajun ! O, Moș Ajun,
Bătrânule cu chip frumos
Și bun !
Moșnege darnic, generos,
Mai vii și anul ăsta pe la noi ?
In vremea asta de nevoi,
Mai dai ceva
Din legendara milă-a ta ?
Bătrânul mi-a răspuns tihnit,

Cu glas vibrând de infinit

Uman:

— Eu n'am

De cât un coş de jucării

Pentru copii, pentru copii !

Pentru copiii mici şi mari !

Pentru ai visului hoinari !

Pentru copii bătrâni, ca tine,

Am coşul cu himere plin,

Vedenii de argint şi crin,

Păpuşi divine,

Cu glasul de Sirene,

Ce-aduce basmele în gene,

Făcând din viaţă o poveste,

A tot ce nu mai este,

Dar tot ce-a fost şi pururea va fi,

Atâta cât vor fi copii,

Ce cred în basme şi minuni.

Copii de ani, copii bătrâni,

Ce cred în jucării

Şi'n barba mea de in

Acum şi'n vecii vecilor, amin !

CRĂCIUNUL
(Icoană pe sticlă)

Te uită : alba simfonie
Se desfăşoară 'n aer de bumbac.
Şi fiece copac
Este-o plăpândă jucărie
Făcută dar de Moş Ajun.
L-am auzit, venind în noapte,
Călăuzit de-a clopotelor şoapte.
In barba-i lungă spumegau clăbucii de săpun.
Eu l-am văzut cum se opri aici,

Punând cu mâini tremurătoare,
In fiecare creangă câte-o floare,
Și'n fiecare floare stele mici.
Copac'i toți purtau lumânările.
Pădurea ce albea în zare
Era biser'ca'n serbare.
Și câmpu-un cer stropit cu stele.
Te uită, cum de sus și până jos,
Natura cu mișcări gingașe
A'ntins neprihănita fașe
Să'nvălue copilul Domnului Hristos!

Cântarea Fratelui Soare

Mărite, prea puternic, prea bune Domn tor !
Doar ţie se cuvine cinstirea tutulor
Şi laudă şi slavă şi binecuvântări
Ţi se cuvin doar Ţie în vecii vecilor !
Nu este vrednic Doamne, nimeni în astă lume
Cumva ca să rostească frumosu-ţi, sfântu-ţi
lume.
Fii lăudat că data-I făpturi nepieritoare,
Şi mai presus de toate, măreţul frate Soare,

Ce dăruit-a ziua, ce dărui lumină,
Vorbind în frumuseţea-i de gloria-ţi divină.
Fii lăudat, o Doamne, pentru frumoasa Lună,
A noastră soră bună,
Şi stelele ce 'n noapte lucesc ca nestemate
Şi vântul care este al nostru prea bun frate,
Seninul şi văzduhul şi-al nostru frate nor,
Şi vremea, chezăşia vieţii tutulor
Şi pentru sora Apă, atâta de iubită,
Folositoare nouă, curată şi smerită
Şi pentru-al nostru frate, strălucitorul foc.
Fii lăudat, o Doamne, căci el în orice loc
Ilumineză noaptea, cu minunata-i torţă.
Frumos şi vesel este în splendida lui forţă.
Pentru Pământ, o Doamne, fii iarăşi lăudat.
E mama, ne e sora, de-apururi el ne-a dat
Şi poame felurite şi colorate flori
Şi pomii roditori.
Să lăudăm pe Domnul, să-l binecuvântăm,
Şi dându-i mulţumire, cu toţi să ne'nchinăm.
Fii lăudat, o Doamne, şi pentru Moartea soră,

Sosind în trupul nostru în cea din urmă oră

Nenorocit acela murind în greu păcat.

Ferice cel ce moare cu sufletu 'mpăcat,

Căci moartea cea de-a doua nu-i lasă nicio jale,

Murind în ascultarea poruncii sfinte-a tale.

(Versificarea în românește a imnului lui San-Francesco d'Assisi după o transcriere italiană din 1225; originalul publicat de A. Fortini).

Din pătimirile Domnului

Pe vremea când Isus umbla drumeț
Prin lume,
Se abătu prin București
Și nimeri, cum nu gândești,
La a credinței Facultate.
Aci, un tânăr profesor vorbea semeț
De toate.
Cum îl văzu îl întrebă răstit :
— Tu cine ești ? Aci ce cați ?
Printre atâția învățați ?

Tu eşti student, ori profesor ?

— Nu e student, nici profesor,

Răspunseră studenţii toţi în cor.

— Student nu eşti, că n'ai certificat.

Nici profesor, că n'ai măcar un doctorat.

— Eu sunt Isus !...

— Dar, parcă-ai fost odată răstignit ?

— Cum vezi, am înviat.

— Student nu eşti, că n'ai certificat.

Nici profesor, că n'ai măcar un doctorat,

Te rog, poftim frumos afară !

Şi Domnul a pornit frumos afară.

Dar din studenţi nici unul nu-L urmară.

Iar cum mergea aşa stingher,

In urma lui venea pe jos

Un om smerit, cu pas sfios.

...Era al Facultăţii uşier...

Surioara Moartea

O, San Francesco, sfinte prea mărit!
Presimt cum vine, în sfârşit,
Hotărîtoarea vieţii oră
Şi văd cum se apropie de mine Moartea — a
noastră soră.
Nu pot să-i spun un „bun sosit" — aşa cum Tu
i-ai spus.
Mă 'nchin în faţa ei, smerit supus.
Mie-teamă şi mi-e frică,

Deşi o văd că vine ca amică.
Mă mângâe pe ochi, pe buze şi pe frunte:
Dar cum voiu trece dureroasa punte,
Ducând din viaţă în eternitate ?
O, San Francesco, dă-mi mâna ca un frate!
Mă sbat, mă târâi, mă ridic şi cad,
Mergând pe negurosul, necunoscutul iad.
Nu pot să dau 'napoi,
Şi nici nu voi, —
Dar nu pot merge înainte.
O, San Francesco, prea mărite sfinte,
Ridică-mă de jos şi du-mă 'n spate
Pe drumul care merge din viaţă în eternitate.
Tu moarte, 'n cea din urmă oră,
Ai milă şi îngrijeşte-mă ca bună soră !

Binecuvântarea Suferinţii

O, suferinţă bine-cuvântată!
Tu torni cu mâna fără pată
In lampa inimii de tină
O picătură de lumină :
Perlă de plâns, rubin de rouă,
Strop de opal din facla dela strană.
Din trupul chinuit de-al patimilor jar,
Tu faci un mistic lampadar.
In a privirei dilatare

Reverşi a bunătăţii mare.
Tu pui pe fruntea străvezie'n suferinţi
Aureolele de sfinţi.
Tu pui pe buzele subţiri,
Ca raze de-amurg, surâsul marilor martiri
Cu spinii frunţii lui Hristos.
Tu coşi, cu-un gest mărinimos,
La suflet, aripa-uşoară
Şi sufletul se'nalţă, sboară
Din lumea văilor de plângeri,
Intr'un avânt, spre stolul alb de îngeri.
Tu eşti universala forţă,
Călăuzind prin veacuri ca luminoasă torţă.
In noaptea lumii animale
Tu tai o infinită cale
De pietre nestemate şi de vis.
Tu mângâi pe omul proscris
Cu gândul reîntoarcerei în Paradis.
Tu eşti soţia omului stingher.
Eşti focul sacru în al vieţii ger.
Eşti muza şi amanta ce inspiră

Poetul, sfânt visând pe coardele de liră.

Ești clară apă,

Isvor adânc unde se-adapă

Toți visătorii și asceții.

De veci te-au bine-cuvântat poeții!

Căci Tu, în aspre legănări de mare,

Ii svârli pe-un ritmic val de inspirare

In înălțimi de cer,

Ori în abise negre, în brațele lui Lucifer,

Făcând din ei, pe tronuri de izbândă, Dumnezei,

Ori, țintuiți peste prăpastii, orgolioșii Prometheii!

Binecuvântarea Pâinii

Măreţul soare te-aruncă'n ogor
Cu gestul biblic de semănător.
Te-ascunse'n ţarină, isteţ,
Sămânţă tainică de preţ.
Te-a pârguit în flacăra-i divină.
Te-a mângâiat cu mâna de lumină,
Te-a sărutat prelung, fierbinte,
Pe frunte, ca un bun părinte.
Şi te-a crescut ca pe un Făt-Frumos.

O, spic de grâu ! O, aur mătăsos,
Te-ai revărsat în valuri în hambare
Comoară orbitoare din
Minunile lui Aladin.
Morman de galbeni, ocean de soare,
Să îndestulezi a foamei secetă-arzătoare
Să fii un foc nepieritor
In al vieţii adânc-cuptor.
O, pâine bine-cuvântată,
Dar zilnic ce-l împarte-al lumii veşnic tată,
O, rod suprem, căzut dintr'un copac din Paradis,
De veacuri te slăveşte omu'n grai şi'n scris
Şi'n rugăciunea dela strană !
Tu fii eterna omului pomană,
Şi răspândeşte te'n felii divine
Pe masa tutulor ce cred în Tine !

Binecuvântarea Sărăciei

Fii bine-cuvântată Sărăcie!
Tu modelezi figura vie
Ca sculptorul anachoret
Uitat în gotica-abaţie,
Infiripând în taină, 'ncet,
Cu o emoţie suavă,
Figura gravă
A unui Christ, ce bine-cuvânta
Artistul care 'nfiripa

Madonele surâzătoare, pale,

Madonele medievale.

Tu modelezi figura vie

Ca un călugăr miniaturist,

Care'n avântul către Christ,

Cu gestul unei rugăciuni

Infiripa minuni

Pe marginile de cărți sfinte,

Amestecând madonele printre cuvinte.

Muindu-ți mâinele în raze și'n opac,

Tu faci dintr'un poet sărac

Imaginea unui profet.

Dintr'un banal cugetător faci un Hamlet.

Din proletarul visător faci un evanghelist.

Din calfa de dulgher tu faci un Christ

Și din pierdutele ce aleargă noaptea ca falene

Tu faci simbol de Magdalene.

O, Sărăcie, geniu creator,

Svârlind sămânța de-aur în al gândirii ogor,

Tu faci ris pitorii

De visuri și minuni.

Frumoșii Don Chișoți sburând pe-aripa morii
In albe regiuni.
Din simpli, mari nebuni.
Trecând pe fruntea 'n gânduri bagheta ta de
vraci
Din bruta omenească un înger liric faci.

ODE MEDIEVALE

lui Pamfil Şeicaru

Dante

Un Ev întreg grăieşte prin glasu-ţi de proroc,
Cu-accentele profunde de orgă triumfală.
In opera-ţi divină, tot Evul de mijloc
Se'nnalţă pân'la ceruri în sbor de catedrală.
Virgiliu, călăuză şi pavăză'n Infern,
Te duse ca Maestru pe-al morţii negru plai.
Ai smuls cu gestul aprig poemul tău etern.
Cu aripe de vultur te-ai înălţat spre Rai.

Cu Beatrice alături, prin Paradis colinzi.

Tu porți pe frunte lauri, ea crinii argintii.

Vă reflectați în veacuri ca mistice oglinzi.

O, Dante în iadul vremii, Virgilius să-mi fii!

Sandro Botticelli

Poet creștin și înger cu viziuni eline,
Cântat-ai **Primăvara** cu Zâne, Feți-Frumoși
In umbra de lumine și flori de **chiparoși**
Prin care vântul trece pe grațiile line.
Ai pescuit din mare o perlă sidefată,
O **Veneră** sfioasă, purtând în nudul fin
Fiorul rece-al apei într'un prelung suspin
O Veneră plăpândă cu gingășii de fată.

Ai prins cu poezie vrăjirea care trece,
Iar din eternitate ai prins cu farmec viu
Surâsul de Madonă privind divinul fiu.
...Murit-ai în tristeţe, schimbând penelu'n cruce.

Sfântul Bonaventura

Tu, general de ordin, dar franciscan supus,
Smerit ca un călugăr, dar mare cărturar,
Slujeai filozofia, slujind-o în altar.
Vorbeai deopotrivă cu Platon şi Isus.
Viaţa ta fu simplă: scriai şi te rugai.
In-follio fu prieten cu manuscrisul pal.
Când îţi sosi hrisovul de mare Cardinal,
In cinul mănăstirei tu strachina spălai.

Slujeai pe San Francesco și pe Isus în El.
Aprofundând în scrieri a cerurilor slavă,
Ai dus la tronul sacru pe aurită tavă
Pe Platon și Scriptură și pe Aristotel.

Beatto Angelico

Infernul cu-a lui groază tu nici nu-l bănuiai!
Candid şi alb la suflet ca floarea de lămâe.
Cădelniţă de vise, de smirnă şi tămâe,
Uitai pământul jalnic cu gândul dus în Rai.
Căzut în contemplare, cu ochii mari deschişi,
Vedeai Madone'n ceruri, înconjurate'n cor
De îngeri înstrunându-şi vioarele în sbor,
In ploi de roze albe, de crini şi de narcişi.

Făceai o rugăciune, apoi pictai, pictai
Vedenii de extaze, al sufletului crez.
Zugrav de paradise, te bine-cuvântez:
Privind minunea artei, am fost cu tine'n Rai !...

Petrarca

Călugăr și îndrăgostit:
Chilia noaptea este plină
Sub candela în asfințit
De inspirație latină.

Cu mâinile pe Crucifix,
Când stai atât de alb și trist,
Din umbră te privește fix
Apollo-alăturea de Christ.

Plecat pe lira lui Homer,

Tu vezi pe îngerii din cer

Făcând un semn de întrebare.

— In Laura suspini încet,

Din madrigale și sonet

Văd a Madonei întrupare...

Michelangelo [1]

Cum te-ai sbătut, divine, între pământ şi cer !
Inlănţuit de simţuri, dar luat de un sfânt extaz.
Sburaşi pân'la Madona, pe-al visului talaz,
Dând lutului viaţă, durere şi mister.
Ai mers din **Aurora** în tainele din **Noapte,**
Prin Ziua de lumină te-ai dus până'n Apus.
Ce-a fost senin în tine, în **Gânditor** ai pus.
Fantomele de piatră vorbesc şi azi în şoapte.

---

1) Deşi cronologic e înscris în Renaştere.

Priveam pe piedestalu-i măreț cum **David** sta;
Senin în biruință, adolescent senin,
Când auzii în taină ironicu-i suspin:
Vai, tinerețea dusă și biruința ta!

Savonarola

Un clocot d'n Ghehena țâșni din neagra-ți gură,
Vărsând în isbucnire torentele de lavă
Pe holdele lat'ne, pe-a poez'ei slavă.
In trupul frumuseț'i înf'ptă-i o arsură.
Ai pus un val de doliu pe crinul florentin.
Ai biciuit viața în formele divine
Și'n oarba ta mânie, cu mâinile-asasine,
Ai încercat omorul Renașterei în plin.

Ai sfâșiat cu ghiara minunea de culori.
Pe statuele albe trecuși în spulberare.
Și totuși în amurgu-ți te'nalți în admirare:
In sumbră frumusețe, tu ai știut să mori!

San Francesco

Trăit-am în Assisi medievalul vis.
Uitat de veacul nostru, străin de al lumii robot,
Eu ascultam din strană, cu ochii'n Paradis,
Cum îngerii trăgeau frânghiile din clopot.
Bazilica e plină de-al gloriei murmur.
Îl văd smerit pe Giotto rugându-se sub cruce,
Apoi muind penelul în aur şi azur.
Şi Christ în inspirare pe zid penelu-i duce.

Cutreeram pe pajiști, sub chipri, pe coline,
Porneam cu pelerinul l'al mănăstirii hram.
Vorbeam cu porumbeii, cu fluturi, cu albine
Și noaptea'n Catedrală cu îngerii cântam.
Dar eu în noaptea vremii pe drum m'am rătăcit,
Simțeam în rătăcire cum văjâia pământul.
Căzui și nu știu cine în noapte mi-a vorbit:
„Copile, mergi cu mine!" — și'n brațe m'a luat
Sfântul...

Dumnezeu

O, Doamne, cum pot să mă apropiu eu de Tine ?
Tu eşti
Atât de sus !
De-asupra zilelor senine,
De-asupra sferelor cereşti,
De-asupra drumului ducând din Răsărit către Apus !
In degetele Tale Te joci cu'ntregul infinit,
Schimbând tot ce-a apus în veşnic răsărit.
La Tronu-Ţi stă ca piedestal eternitatea.

Cum pot să mă apropiu eu de Tine !

Cum pot ca să sărut vreodată poalele-ţi divine !

Şi, totuşi, eu Te simt în mine,

Oricât de mică mi-este vietatea.

Te simt ! Te simt ! Te simt, o, Doamne Sfânt !

Eşti flacără, eşti gând şi eşti cuvânt.

Când capu-mi cade obosit pe foaia de hârtie.

Simt mâna Ta mângâietoare pe fruntea-mi cum adie.

Când am căzut în jale, în tină, în negură de nori,

M'ai ridicat cu mâna Ta de subţiori.

Căci Doamne,

Din mîcime eu neputând să mă ridic până la Tine,

In marea-Ţi milostire,

Te-ai coborît Tu peste mine !

CUPRINSUL

MAGNIFICAT

REGINA FLORILOR DE NUFAR	7
VORBEȘTE DOAMNE SUFLETULUI MEU	9
RUGACIUNE SFINTEI FECIOARE	11
REGINA CERULUI	13
DOMNIȚA CRINULUI CURAT	15
REGINA RAIULUI	17
DOMNIȚA ROZELOR DIN CER	19
RUGACIUNE LUI ISUS	21
REVARSAT DE ZORI	23
CANTAREȚUL CATRE DUMNEZEU	25
PRIBEGIE LIRICA	27
BINECUVANTAREA LUI ISUS	29
„VINO CU MINE!"	31
LUNA SFINTEI MARII	33
REGINA BUNATAȚII	35

„LAUDE" FRANCISCANE

INTALNIREA CU ISUS	39
SAN FRANCESCO	41
MULA DE SARACI	45
INTRAREA LUI ISUS	47
RUGA PENTRU CEI GOI	49

DE ZIUA SFINTĔI MARII 51
VECINUL MEU ISUS 55
INTRAREA IN IERUSALIM 57
SPOVEDANIA SURORII 61
SPOVEDANIA CELUI PACATOS 63
SFANTA CLARA 65
RASPLATA CEA MARE 67
GRADINA CU INGERI 71
MULŢUMIRE LUI DUMNEZEU 75
GAZDA CEA BUNA 77
CAINELE MEU LABUŞ 81
UN FRATE MAI MARE 83
CANTAREA FERICIRILOR 85
PSALM 87
DRUMEŢII VIEŢII 89
CRONICA DE MOŞ AJUN 91
CRACIUNUL 93
CANTAREA FRATELUI SOARE 95
DIN PATIMIRILE DOMNULUI 99
SURIOARA MOARTEA 101
BINECUVANTAREA SUFERINŢEI 103
BINECUVANTAREA PAINII 107
BINECUVANTAREA SARACIEI 109

ODE MEDIEVALE

DANTE 115
SANDRO BOTTICELLI 117
SFANTUL BONAVENTURA 119
BEATTO ANGELICO 121
PETRARCA 123
MICHELANGELO 125
SAVONAROLA 127
SAN FRANCESCO 129
DUMNEZEU 131

Acest volum s'a tipărit
în atelierele tipografiei
„Vremea". str. Carol 10,
București, în anul 1942.